

LBDIS

We know

books

Frank Cottrell-Boyce

PRIETENUL FUĞAR

Ilustrații de Steven Lenton

*Traducere din limba engleză de
Nicoleta Dascălu*

corint junior

PROLOG

Sunt jumătate om/jumătate mașină.

Sunt puțin bionic.

Semăn cu Wolverine.

Puteți să-mi spuneți Alfie Wolverine.

Apropo, asta nu e adevărat. Și nu am de gând să mint: nu semăn absolut deloc cu Wolverine. „Semăn cu Wolverine” este unul dintre lucrurile pe care le înveți la Laboratorul de Proteze Bionice pentru Membri (LPBM), în timpul lecțiilor de *Membre Nou, Viață Nouă*.. Se tem că oamenii au să râdă de tine sau că te vor urî pentru că ești pe jumătate un obiect mecanic, așa că te învață o grămadă de glume și de ironii.

Și, în caz că glumele nu funcționează, te învață karate.

Te învață chiar și ce să gândești.

De exemplu, nu te gânde prea mult la cum s-a întâmplat accidentul. Accidentele se întâmplă și gata. Dacă începi să vorbești despre asta, o să începi să te și gândești la accident. Dacă începi să te gândești, curând îți vor trece prin cap tot felul de gânduri negre, cum ar fi „A fost vina mea?“, „Oare de ce nu am...?“ etc. Regula numărul unu: nu vorbi despre asta. Vorbește despre altceva.

Acesta este sfatul lor.

Așa că nu o să vă vorbesc despre mine.

O să vă vorbesc despre Eric.

Eric a dispărut.

A dispărut fără urmă. Lucru ciudat, pentru că, în mod normal, oriunde se duce, Eric lasă o mulțime de urme. De pildă: uși sparte, coșuri de gunoi distruse și, odată, o mașină cocoțată într-un copac. (O imagine controversată!)

Azi nu există nimic. Niciun indiciu. Ca și cum s-ar fi evaporat. Și nu e ca și cum poți să-l ratezi...

Eric are doi metri.

Îi place să cânte.

Este extrem de politicos.

Face tot ce i se spune.

E făcut din metal.

Când este vesel, i se aprind ochii. De-adevăratelea.

Când este supărat, scuipă foc. De-adevăratelea.

Eric are tendința de a lua totul la propriu.

Știe să pregătească gustări.

Poate să vă scape de musafirii nedorți.

Poate fi ascuns cu ușurință într-o magazie.

Când e neliniștit, se transformă în magnet.

Toată lumea îl știe.

Nu l-a văzut nimeni.

Treaba e că eu chiar vreau să îl găsesc.

Eric spune întotdeauna că, dacă pierzi ceva, trebuie să încerci să mergi înapoi pe același drum pe care ai venit.

Așa că merg înapoi, pe același drum.

Acesta este drumul meu...

PASUL 1: NEINVITAT, LA O PETRECERE

Dacă ai de gând să chiulești de la școală, atunci fă-o cu stil. Găsește un loc în care să chiulești. Un loc care să fie mai bun decât școala. Sunt unii care pleacă de la orele de *Membru Nou, Viață Nouă* (de pildă, fără să dau nume, Shatila Mars) și își petrec ziua ascunși în căsuța de lemn de pe terenul de joacă din Parcul Skyways, sau stau în refugiul de autobuz de la Circul Concorde până când le amorțește fundul și telefoanele li se descarcă de plictiseală.

Nu! Nu fă asta!

Mergeți într-un loc unde e cald și interesant, unde condițiile sunt excelente și distracțiile gratuite.

Când chiulesc de la școală, eu mă duc la aeroport.

Probabil ești dezamăgit să afli că și eu chiulesc. Dar serios acum, merită să citești în continuare.

Într-o zi, pur și simplu nu aveam chef să dau ochii cu nimeni. Nu aveam un plan. M-am apropiat de poarta școlii, după care am fugit. Pur și simplu.

M-am dus agale spre Circ, care, să știi, nu e un circ adevărat. Este numele unui refugiu pe carosabil, care are un copac în centru. Nu se vedeau nici jongleri, nici înghițitori de flăcări, ci doar autobuzul 10A, care aștepta în stație. Ah, și Shatila și colegii ei, odihnindu-se sub copac. În clipa în care m-au văzut, au sărit în picioare, de parcă erau niște animale de pradă într-un documentar despre viața animalelor sălbatice.

M-am purtat ca și cum nu îi văzusem și am urcat în autobuz. 10A este un autobuz fără șofer, deci nu avea cine să mă întrebe de ce nu eram la școală. M-am așezat comod, ca să mă bucur de călătorie.

Cinci stații mai târziu, eram în fața aeroportului. Deși am locuit aici toată viața și deși avioanele zboară atât de jos deasupra casei noastre, încât putem vedea cum se mișcă flapsurile uriașe de pe aripi, până în ziua aceea, eu nu ajunsesem niciodată la aeroport.

Shatila știe ce oră e în funcție de avioanele care trec pe deasupra. De pildă, spune „Ăsta e avionul care merge la Amsterdam, cel de 10:45”.

Sau altele de genul ăsta.

Creierul meu spunea „Nu poți intra în aeroport așa, pur și simplu. Ai nevoie de bilete și de pașaport și de diverse alte chestii”.

Dar o altă voce, din altă parte a capului meu, răspundea „Hai să vedem ce se întâmplă”.

Am ascultat-o pe aceasta din urmă.

Am pășit pe ușă și am ajuns într-un regat fermecat.

Cât timp mersesem cu autobuzul, trecusem pe lângă magazine, și case, și oameni care își plimbau câinii sau împingeau cărucioare. De cealaltă parte a ușilor de la intrarea în aeroport, erau oameni în costume care împingeau valize mici pe roți, familii îmbrăcate pentru zile însorite, oameni în uniformă și oameni care se pregăteau să decoleze. Era o tabelă cu plecările, unde am văzut numele unor orașe pe care le știam doar de la televizor: Paris, Roma, Praga. Erau locuri de care nu auzisem niciodată. Locuri care păreau inventate: Faroe, Knock, Riga. Toate lucrurile obișnuite — casa, școala și restul de genul ăsta — păreau departe și nu foarte reale. Iar toate aceste locuri noi păreau doar la un pas distanță.

Evident, dacă ești în zona de Plecări, trebuie să ai aerul că te duci undeva. Mai ales dacă ești în clasa a șaptea și nu ai un adult alături de tine. Chiar dacă nu te duci nicăieri, acest Nicăieri este un loc foarte mare. Cel mai bine este să îl restrângi. În loc să te duci Nicăieri, mai bine alegi o destinație anume și decizi că acela este locul unde nu te duci.

Prima oară când am decis să nu merg la Disney, Florida, m-am așezat la coada din Zona C, ghișeul 23, pentru Miami. După care m-am relaxat. Toată lumea se plângea că trebuie să stea la coadă, dar eu pur și simplu adoram să fac asta – să stau acolo, pur și simplu, să mă uit la reclame și la oamenii care veneau și plecau și să îmi imaginez cum o să zbor la Miami într-o zi de școală, în loc să mă duc la ora de TIC.

Am încercat să înțeleg cum funcționează aeroportul.

Poate pentru că și eu sunt pe jumătate mașină, am observat că am început să mă gândesc la lucruri ca și cum ar fi mașinării. De pildă, îți poți imagina un aeroport ca și cum ar fi un fel de aspirator. Aspiră oamenii din oraș – din autobuze și din mașini – prin tuburi metalice, după care îi scuipă pe cer. Astea sunt plecările.

Aeroportul are două zone: Plecări și Sosiri.

La Plecări e agitație. Toată lumea se grăbește să intre în tubul potrivit înainte ca acesta să își ia zborul.

Dar la Sosiri este liniște. Oamenii sunt aspirați de pe cer și trimiși acasă.

La Plecări e plin de oameni care se agită și plâng.

La Sosiri e plin de oameni care sunt fericiți și plâng.

Sosirile sunt un fel de petrecere.

Iar eu m-am dus neinvitat la petrecere în ziua aceea și a doua zi și ori de câte ori mi-a venit cheful să fac asta, de atunci înainte.

Oamenii de la Sosiri nu stau la coadă să facă *check-in*-ul sau să lase bagajele. Majoritatea stau în semicerc, în spatele unei bariere, și se uită fix la niște uși automate mari, pe care scrie „Sosiri”. Curând după aterizarea unui avion, prin acele uși încep să iasă grămezi de oameni, care își trag bagajele după ei. Dacă cei care așteaptă îi recunosc pe cei care sosesc, se apleacă pe sub barieră, fug și îi îmbrățișează. Mulți oameni au hârtii pe care scrie numele celui pe care îl așteaptă. Majoritatea sunt șoferi de taxi, care țin un fel de cărți de vizită gigantice, de tipul „Dl Soyinka”. Sau oameni în costume, care țin pancarte pe care scrie „Bun venit delegaților la Congresul Internațional al Crescătorilor de Labradoodle”. Unii fac pancarte speciale, colorate, cu mesaje de genul „Bine ai revenit, Mami!”. La un moment dat, era un bărbat cu o pancartă pe care scria „Iubirea vieții mele”, dar nu cred că iubirea era reciprocă, pentru că l-am văzut acolo trei zile la rând, plecând de fiecare dată singur acasă. În altă zi, am văzut o mare de oameni îmbrăcați ca soldații din *Războiul stelelor*, care țineau o pancartă cu mesajul „Bine ai venit de partea întunecată”.

La terminalul de Sosiri este o florărie care se numește *Spre Cerul Înflorat* și o cafenea, *Drumuri Fericite*. Uneori, oamenii tocmai se așază să mănânce când prietenii sau rudele ies pe ușa de Sosiri. În nouă cazuri din zece, sar în picioare, fug să îi îmbrățișeze și uită să se întoarcă la ce comandaseră. Când se întâmplă asta, te poți duce la masă să culegi discret niște cartofi prăjiți sau să iei un pahar uriaș de Cola. Din păcate, nimeni nu lasă pe masă chip-suri. Nici măcar Pringles. În viață, lucrurile bune sunt prea ușor transportabile.

Femeia care ține cafeneaua poartă o insignă mare pe care scrie „Întrebați-mă despre cum puteți mânca bine la noi”. E o minciună. Chipul și atitudinea ei spun „Nu mă întrebați nimic, am de încălzit niște sandvișuri”.

Dacă ai de gând să mergi fără invitație la o petrecere, trebuie să știi cum să te topești în peisaj. Altfel, oamenii o să înceapă să-ți pună întrebări de genul: „Da' tu de ce nu ești la școală?”

Așa că am hotărât să îmi fac și eu o pancartă. Deși, desigur, eu nu aștept pe nimeni, o pancartă pe care scrie „Eu nu aștept pe nimeni” ar atrage o atenție pe care nu mi-o doresc.

Așa că în seara aceea am căutat prin șopron și am găsit o cutie mare de carton — cred că era de

la o plapumă mai veche —, i-am rupt o latură, am scris pe ea „Bine ai venit acasă” cu carioci cu sclipici, după care am pierdut o grămadă de vreme gândindu-mă ce nume să pun la final. Dacă pui un nume obișnuit, cum e Kate, atunci ți se poate întâmpla să vină la tine sute de Kate. Așa că nu am scris „Kate”. Ci am scris „Kate” cu o întorsătură: „Katja”. Așa mi-a trecut prin cap. Și mi s-a părut convingător. Neobișnuit, dar convingător. Habar nu am de unde mi-a venit ideea asta.

A doua zi, stăteam lângă barieră cu pancarta atârând, când a trecut pe lângă mine tipa cu ecusonul *Întrebați-mă*. Picioarele au continuat să meargă – repede, repede –, dar ea a întors capul după mine. Mă observase. Peste câteva minute, s-a întors în partea cealaltă, așa că am observat-o. Și am văzut și ce scria pe ecusonul ei: Katja. Deci numele Katja nu îmi venise în cap din întâmplare. Era numele ei. Îmi intrase în cap fără să îmi dau seama. Iar acum stătea fix în fața mea și mă privea de sus.

— Numele meu e Katja. Pe mine mă aștepți?

— Nu. Aștept o altă Katja. Mătușa Katja.

— Da? Și vine azi?

— Aham. Cu zborul ăsta. De la Knock. Uite, tocmai a aterizat. Imediat apare...